

Tür K Ürt Kardeşim

– V.AliKızıltepe · 11 Eylül 2011

Tür(K)ürk Kardeşim...

Gazdan ayağını çekti.Hafifçe dokundu frene.Arabanın camını açtı.Sahile yaklaştıkça mis gibi deniz kokusu gelmeye başlamıştı.Derin bir nefes çekti içine...Ne çok özlemişti bu kokuyu. Öyle özgür öyle huzurlu hissediyordu ki kendisini.Memleketim... diye geçirdi içinden. 20 bin nüfuslu küçük bir deniz kasabası idi burası.Aslında aslen kendisi de buralı değildi.Burda doğmuş burada büyümüşü ama.Eş dost arkadaş çevre hep buradaydı ama.Mehmet kendisini buraya ait hissedirdi hep. Yakınındaki fabrika yüzünden, hemen hemen her memlekette insan vardı burada. Her çehre her sima tanıdıktı sanki. Ne güzel günleri geçmişti burada. Çocukluğunda arkadaşları ile bazen buralara gelirlerdi. Kalede gezerler, top oynarlar, denize girerlerdi.Balık avlarlardı denizde.Çay bahçelerinin olduğu tarafa iyice yaklaşıncaya iyice düşürdü süratini.Sağa çekti, boş bir yere park etti aracını.Sigarasını alıp torpido gözünden, çıktı dışarı.İlerdeki çay bahçesi dikkatini çekmişti.Yeni görüyordu.Bu yıl açılmıştı demek.Usul usul yürümeye başladı.Sağ tarafta başka bir çay bahçesinde tavla oynayan iki kişi dikkatini çekti.Birisi...İyice baktı.Evet bu lise arkadaşlarından Kemal idi. Hafif bir sakal bırakmış, kilo almış biraz.Ama evet oydu işte.Usulca yaklaştı yanlarına.Durdu sonra.Dikkatlice baktı.Kemal kaldırdı başını, baştan aşağı süzdü Mehmet'i.Ardından soru dolu cümlelerle; --Mehmeeeeet? Dedi. Kalktı ayağa.Sarmaş dolaş oldular.Ayak üstü sohbetle başladılar.

--Eee ?Dedi Kemal.Nerelerdesin napıyorsun, ne iş tutuyorsun?

--Devletin yakasından yapıştık be Kemal'im dedi.Mehmet.Polis olduk.7 yıl oldu.Hakkari'deyim şimdi.Şarktayım.

--Çok iyi ya... Sevindim inan.Biz tutamadık devletin yakasından, İş yeri açtık.Demir,Kömür alım satım.İyiyiz ama çok şükür... Dedi Kemal. Bir süre sonra, ısrarlara rağmen oturmadı Mehmet. Müsaade isteyip ayrıldı yanlarından. Yürümeye başladı yeniden. Yalnız kalmak, şu yeni açılan en uçtaki çay bahçesine oturmak, oradan denizi seyretmek, koksusunu içine çekmek istiyordu. Usul adımlarla çay bahçesine girip, istediği gibi en uçta bir masaya oturdu. Çay bahçesi içerisine kurulmuş iki salıncak, onların cıvıltılı sesi, esen hafif bir meltem yeli...Karşısında alabildiğince masmavi deniz... Evet bu diye geçirdi içinden. İstediyim şu an şimdi bu. Garson geldi bu arada. Soğuk bir meyve suyu siparişi verdi. Sigarasını çıkardı cebinden. Koydu masanın üzerine. Çıkardı bir tane.Yakıp derin derin çekti içine. Güveni hissetti. Huzuru. İnsanların sıcaklığını, içtenliğini... Samimiyetini. Kendi halinde iken böyle, 100 metre kadar ilerde, garsonlara talimat veren kişinin ara sıra kendisine dikkatli bir şekilde baktığını hissetmişti. Bir süre sonra o kişi yanına doğru gelmeye başlamıştı.İyice yaklaşıncaya evet bu sima yabancı değildi.Çok iyi tanıdığı bir sima idi.Ama kimdi.

--Selamun aleyküm. Dedi bu sima.

--Aleyküm selam? Dedi Mehmet soru dolu ifadelerle gözlerinin içine bakıyor, kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu.

--Hee tanımadın değil mi Mehmet bey?Şivesinden çıkarmıştı Mehmet.Abdullah idi bu.
--Abdullaaaaah gurbaaan! Dedi.Sarmaş dolaş oldular.Çocukluk arkadaşı idi Abdullah.Canı ciğeri idi Mehmet'in.En iyi arkadaşı idi.İçtikleri su ayrı gitmezdi. Annesini babasını sordu Mehmet;
--Nasıl baban nasıl, Rojda teyzem nasıl, Berçam ninem nasıl iyilermi?..
--Annem iyi be Mehmet.Yaşlandı artık oda.Berçam Ninem'i geçen yıl kaybettik.
--Başın sağolsun Abdullah.Üzıldüm bak.Az emeği yoktu bende.
--Dostlar sağolsun.Dedi Mehmet Sordu;
--Eee napiyorsun nerdesin, senin bu burası yoksa?
--Bir İstanbul maceramız oldu Mehmet.Bir iş kuralım dedik olmadı.Memlekete gittik yapamadık.Buralara alışmışız biz.Geri döndük işte geçen yıl.Burayı aldık Belediyeden. Kurduk işletiyoruz. İyi bakalım işler...
Eee sen napiyorsun nerdesin? Ne iş tutuyorsun?
--Memur oldum ben.
--Nerde?
--Polis oldum.Devletin yakasından yapıştık hani! Hafif değişti yüzü Abdullah'ın.Belli etmemeye çalıştı.Sordu yeniden;
--Hıı nerdesin şimdi?
--Hakkari'deyim dedi Mehmet.Gözlerinin içi gülen iki arkadaşın yüzü soldu sanki.Derinliklerdeki duygularını saklama hissi taşıdılar bir an.Neydi ki? Ne olmuştu? O muhteşem dostluk.O çıkarsız beklentisiz, tertemiz çocuksu arkadaşlık.O canını malını her şeyini tereddütsüz birbirine emanet edebilen, kardeş kadar yakın iki arkadaşın duygularındaki bu sisin adı neydi? Her ikisi de biliyordu belki. Batman'lı idi Abdullah.O da Mehmet gibi yıllar önce ailesi ile birlikte bu küçük kasabaya gelmişti.Birisi Türk idi, birisi Kürt idi. Bunu yıllardır hiç hissetmemişlerdi.İlkokulu ortaokulu liseyi birlikte okumuşlardı.Üstelik komşulardı.Git gide havadan sudan konulara daldı sohbet. Sıradanlaştı ister istemez. Anlaşılmaz anlatılmaz bir duvar vardı sanki iki arkadaş arasında. Yıllardır olmayan, varlığını hiç hissetmedikleri bir duvar. Anlamsız isimsiz dile getirilmeyen bir duvar. Bir süre sonra Abdullah işlerinin başına döndü. Geçti yeniden patron masasına oturdu. Gelen giden müşterilere bakıyor, gördüğü eksiklikleri çalışanlarına söylüyordu. Bin bir düşünce takıldı aklına. Bir duygu seli, koca bir hüznün bürüdü içini. Yıllar önce Mehmet'in annesi Sultan Teyze'nin yaptığı tereyağlı gözlemenin kokusu geldi burnuna bir an.Aklı yüreği kaydı yıllar öncesine.Yokluk yıllarında Mehmet'in annesinin kendisine diktiği süveteri hatırladı.Ne çok sevmişti o kırmızı süveteri.Yeni yılda babasının izin vermesi ile Mehmetlerde geçirdiği o geceyi.Mehmet'in annesinin babasının kendi oğullarıymış gibi kendisine olan ilgiyi sevgiyi...Okul yakını Mehmet'lerin evine.Teneffüslerde iki dakika gidip onlarda bişeyler atıştırdığı günleri...Ne farklıydı ne güzeldi o günler.Dalmış gitmişken tanıdık müşterilerden birisinin sesi ile irkildi bir an;
---Apooo, naaptın karadenizde gemilerin mi battı? İki kola gönder bize...Sert bir bakış gönderdi önce; cevap verdi ardından;
---Apo değil benim adım.Abdullah dedi.İşine döndü sonra.

Yarım saat kadar sonra da Mehmet kalktı yerinden.Aşağı indi.Deniz kenarına.Sahilde yürümeye başladı. Yıllar öncesine gitti aklı. Abdullah ile evleri yakındı. Mehmet sabah kalkar kalkmaz Direk Abdullah'ın

evine giderdi.Onlarının evinin önünde kocaman bir düzlük vardı.Mahallenin çocukları hep orda toplanırdı. Cep harçlıklarını koyarlar ortaya, plastik bir top alırlardı.Akşama kadar top oynarlardı. Diğer mahallelerle mahalle maçı yaparlardı.Bir keresinde kavga çıkmıştı.Kendisine sert giren çocukla kavgaya tutuşmuştu Abdullah.Yalnız bırakır mı arkadaşını.Kendisi de dalmıştı kavgaya.Gülle oynarlardı. Topaç alır, topaç çevirirlerdi.Mehmet'in evi uzak düşerdi biraz.Zor gelirdi eve yemeğe gitmek.Abdullah'lara çıkardı.Berçam Nine Abdullah kadar kendisini de çok severdi.Türkçe bilmezdi pek ya, anlaşılardı bir şekilde.Anlamadığı yeri Abdullah tercüme ederdi kendisine.Namazını hiç kaçırmazdı Berçam Nine.Abdullah'ın annesi bilirdi Türkçeyi az çok.Güzel yemekler yapardı hep.Abdullah ile yemeklerini yerler, sonra devam ederlerdi maça,oyunlara... Kendi evi gibi rahattı orda. Koşa koşa gelirdi kapıya, bağırdı ordan ;

--Susadııııııııı. İçerdi suyunu.koşardı yeniden arkadaşlarının yanına.Ne güzeldi o günler.

Peki ne olmuştu şimdi.Ne değişmişti ? Neden değişmişti? Kim değiştirmişti? Neden eskisi gibi rahat olamıyordu arkadaşına. Bu tereddüt neyin nesi idi? Kızdı kendine. Adımlarını aracına doğru yönlendirdi. Girişte karşılaştığı Kemal hala tavla oynuyordu.Yanlarından geçerken seslendi;

--Naaptınız bitiremediniz mi daha? Kemal;

--Yok ya az kaldı. Mehmet bişey söyleyeceğim.diye ekledi sonra Kemal.Kısık bir sesle ;

--O gittiğin yer Kürtlerin, Polis adamsın bence fazla takılma oraya...Durdu Mehmet. Şöyle bir derin nefes aldı.Ardından;

--O benim kardeşim... Dedi. Kemal ve arkadaşı pek anlam veremedi bu cevaba. Çok da kafa yormadılar. Devam ettiler oyunlarına. Mehmet yürüdü.Bindi aracına. Çalıştırıp usul usul uzaklaştı.

...